

Sygn. akt II AKa 220/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Małgorzata Jankowska (spr.)

6. Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

7. SA Andrzej Wiśniewski

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód del. do Prokuratury Rejonowej w Myśliborzu Anny Wiśniewskiej – Szperki

10. po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. sprawy

11. K. G. i D. L.

12. oskarżonych z art. 280 § 2 kk w zbiegu z art. 158 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i innych

13. na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 6 lipca 2020 r. sygn. akt III K 394/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy pr. J. W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. L. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty w kwotach po 600 (sześćset) złotych za drugą instancję.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 220/20	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 lipca 2020 r., sygnatura akt III K 349/19		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Wniosek _____ o uzasadnienie złożył jedynie obrońca oskarżonego K. G., w związku z tym uzasadnienie poniższe dotyczy jedynie kontroli odwoławczej przeprowadzonej w zakresie wynikającym z apelacji tego oskarżonego.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt IV części dyspozytywnej (powinno być: wstępnej – uwaga SA) wyroku w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy pozbawiony był jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, polegającego na używaniu wobec Z. G. (1) słów obelżywych oraz naruszenia jego nietykalności cielesnej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, których efektem stało się przypisanie oskarżonemu K. G. sprawstwa w zakresie czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, okazał się w całości niezasadny. Wyrażona w nim krytyka opiera się na twierdzeniu, że dowody odnoszące się do tej części zdarzenia, w której pokrzywdzonym</p>				

został Z. G. (1) - ojciec oskarżonego, były niejednoznaczne i nazbyt wątpliwe, aby mogły stanowić podstawę skazania. Konkretyzując powyższe zastrzeżenia, w uzasadnieniu apelacji obrońca stwierdził, że podnoszone wątpliwości wynikają z faktu, iż Z. G. (1) skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy złożenia zeznań (art. 182 § 1 k.p.k.), natomiast matka oskarżonego - Z. G. (2) zaprzeczyła, aby w ogóle kiedykolwiek miała miejsce taka sytuacja, jak opisana we wskazanym wyżej zarzucie. Na wstępie krótkich rozważań dotyczących czynu z pkt IV części wstępnej wyroku, obrońca wyraził ogólną myśl, że skoro czyn ten (nie zaś dyspozytywnej - jak wskazano w apelacji) miał być popełniony na szkodę ojca oskarżonego, to podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie mogą stanowić zeznania członków rodziny, "którzy na co dzień mogli obserwować

takie sytuacje".
Zauważyć jednak należy, że chociaż w wielu analogicznych przypadkach, istotnie, można byłoby takie spostrzeżenie uznać za uprawnione, to jednak w tej konkretnej sytuacji, taki punkt wyjścia do dalszych rozważań i ocen, okazuje się pozbawiony uzasadnionych ku temu podstaw. Jedynym członkiem rodziny - poza oskarżonym - z którym pokrzywdzony wspólnie zamieszkuje (i zamieszkiwał w czasie czynu) jest matka oskarżonego Z. G. (2). Nie można wprawdzie twierdzić, iż nie jest ona zorientowana w swojej sytuacji rodzinnej i domowej, w tym istniejącej na tle relacji jej oraz jej małżonka Z. G. (1) z ich synem K. G.. Niezależnie jednak od tego, nie sposób pomijać fakt, że pomimo tego, nie miała ona sposobności obserwować na co dzień wszystkiego co działo się w ich domu, ponieważ w związku z wyjazdami do pracy, okresowo

przebywała za granicą. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że kwestionowany przez obrońcę czyn, to jedno zdarzenie, które nie było rozciągnięte w czasie, lecz ograniczyło się do sytuacji zaistniałej jednego dnia - 22 lutego 2019 r. Nastąpiło ono w czasie wizyty w ich domu kuratora sądowego R. K., który w tamtym okresie sprawował dozór nad K. G. i z tym właśnie, związana była wspomniana wyżej jego wizyta. Nastąpiła ona w takim akurat okresie, kiedy Z. G. (2) przebywała za granicą. Już nawet tylko z tej racji, wskazane powyżej ogólne spostrzeżenie obrońcy, że jedynie członkowie rodziny dysponują wiedzą mogącą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w zakresie analizowanego czynu (pkt IV części wstępnej wyroku), okazuje się w sposób oczywisty chybione. Konkretną wiedzę na temat przebiegu tego zdarzenia, bez wątplenia posiada natomiast naoczny jego świadek R. K..

Okoliczność, że on sam również stał się wówczas obiektem agresywnych działań K. G. i tym samym - stał się także w tej sprawie pokrzywdzonym, nie dyskwalifikuje jego zeznań w jakimkolwiek zakresie. Nie ma żadnych obiektywnie uzasadnionych podstaw, aby wersji przebiegu całości zdarzenia wynikającej z zeznań R. K., przypisywać stronniczość, nielogiczność, czy jakiegokolwiek inne mankamenty pozbawiające te zeznania cech pełnowartościowego dowodu. Poza przytoczonymi powyżej walorami, zauważyć nadto należy, że R. K. przez cały tok postępowania pozostał w swoich twierdzeniach konsekwentny. Podtrzymał swoje zeznania także w toku konfrontacji ze Z. G. (2). Jednoznacznie wskazywał na to, że K. G., reagując gwałtownie na zachętę ojca do skorzystania z pomocy kuratora przy sporządzaniu pisemnych

przeprosin A. R. -
policjanta
pokrzywdzonego w
sprawie, w której
był nad oskarżonym
sprawowany był
dozór kuratora -
kilkakrotnie kopnął
ojca - Z. G.
(1), szarpał go
(naruszając jego
nietykalność
cielesną), ponadto
krzyczał, aby
"wypierdalał" i użył
wobec niego innych
wulgarnych słów,
których świadek
dokładnie nie był
w stanie przytoczyć,
ale nie miał
wątpliwości, że były
to wyzwiska, a więc
słowa znieważające
ojca oskarżonego.
Logiczność i
konsekwencja
twierdzeń R. K. w
powyższym zakresie,
słusznie stały się
zatem podstawą
przypisania temu
dowodowi
przymiotu pełnej
wiarygodności. Nie
było więc żadnych
rozsądnych
powodów, aby
zeznań R. K. nie
uczynić podstawą
ustaleń faktycznych
- także w zakresie
czynu, którym
pokrzywdzony został
Z. G. (1). Zaznaczyć
przy tym należy,
że spostrzeżenia
związane z
zaistniałym
zdarzeniem zostały

odnotowane przez R. K. w materiałach dozoru. Znamienne jest, że od razu w dniu zdarzenia, Z. G. (1) prosił kuratora, aby w dokumentach dozoru nie wykazywał on w jaki sposób zachował się tamtego dnia K. G.. W późniejszym czasie, kiedy po powrocie z granicy Z. G. (2) R. K. rozmawiał z nią na temat sytuacji zaistniałej w dniu 22 lutego 2019 r., również ona prosiła, aby tego zdarzenia nie ujawniał. R. K. dysponował wiedzą, że oboje rodzice obawiali się oskarżonego i tym podyktowana była ich postawa w toku postępowania. W takim więc stanie rzeczy, skorzystanie przez Z. G. (1) z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 1 k.p.k. oraz treść zeznań matki oskarżonego, nie odzwierciedlająca rzeczywistego stanu rzeczy, wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego, nie stanowiły przeszkody do zrekonstruowania przebiegu zdarzenia zaistniałego w dniu 22 lutego 2019 r. i ustalenia działań

<p>podjętych wówczas przez K. G., między innymi w stosunku do jego ojca Z. G. (1). Sąd pierwszej instancji nie powziął - i słusznie - w tym zakresie wątpliwości, które wymagałyby zastosowania zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.). W rezultacie, w pełni zasadnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę w zakresie czynu popełnionego na szkodę Z. G. (1), kwalifikowanego z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt IV jego części wstępnej, poprzez uniewinnienie oskarżonego K. G. od popełnienia tego czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od</p>		

popelnienia czynu
popelnionego na
szkodę Z. G.
(1) nie zaslugiwal
na uwzględnienie z
przyczyn
oczywistych. Brak
zeznań samego
pokrzywdzonego na
temat zachowania
oskarzonego wobec
niego, czy tez
negujace agresje
oskarzonego -
ogólnikowe i
podyktowane obawą
- zeznania Z. G.
(2), która nie byla
zreszta świadkiem
przedmiotowego
zdarzenia - nie
powodowaly
niemożności
ustalenia przebiegu
zdarzenia. Logiczne,
spójne i
konsekwentne
zeznania świadka
R. K. pozwolily
poczynic ustalenia
faktyczne w zakresie
tego czynu i na
tym tle dokonac
stosownej oceny
prawnej zachowania
K. G.. Argumentacja
przedstawiona
powyzej odnośnie
nietrafności zarzutu
apelacji obrońcy
oskarzonego
dotyczacego tego
czynu,
jednoznacznie
dowodzi również
bezzasadności
wniosku o zmianę
zaskarzonego
wyroku poprzez
uniewinnienie K. G.

od popełnienia tego występku.				
3.2.	<p>Zarzut drugi apelacji obrońcy K. G. dotyczy rażącej surowości kar wymierzonych oskarżonemu, tj. wymierzenia mu bezwzględnych kar jednostkowych za czyny opisane w kolejnych punktach części wstępnej wyroku (w zarzucie apelacji wskazuje się ponownie nieprawidłowo: "dyspozytywnej" odnośnie każdego z czynów):</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I - kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, - w pkt II - 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, - w pkt III - 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, - w pkt IV - 6 miesięcy pozbawienia wolności <p>oraz orzeczenie kary łącznej w rozmiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy - jak wynika z materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>dowodowego - w przedmiotowej sprawie zasadnym jest wymierzenie oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych pozbawienia wolności, a następnie kary łącznej w niższym niż orzeczona wymiarze.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec K. G. kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności, okazał się w całości niezasadny. Wbrew temu, co twierdzi apelujący, kary jednostkowe wymierzone za poszczególne czyny zostały przez Sąd pierwszej instancji starannie wyważone. W apelacji nie przedstawiono żadnych przekonujących argumentów, które pozwalałyby uznać, że chociażby w minimalnym stopniu zasadne jest twierdzenie, iż przekraczają one</p>				

stopień winy i społecznej szkodliwości czynów oraz że zostały ukształtowane z pominięciem właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Krytyczna ocena wymiaru orzeczonych kar, nie została połączona z równoczesną krytyką pierwszoinstancyjnej oceny poszczególnych okoliczności, stanowiących elementy dyrektyw sądowego wymiaru kary. Pozwala to wnioskować, że ustalony stopień szkodliwości społecznej czynów oraz stopień zawinienia (w zakresie czynów opisanych w pkt I-III części wstępnej wyroku), nie budziły zastrzeżeń. obrońca oskarżonego niezasadnie zarzucił Sądowi pierwszej instancji przywiązanie nadmiernej wagi do uprzedniej karalności K. G., podnosząc jednocześnie, że pomimo tego, iż nie wiódł on dotychczas nienagannego życia, nie należy przyjmować

automatycznie co do niego negatywnej prognozy kryminologicznej. Argument tego rodzaju nie mógł okazać się skuteczny w sytuacji, gdy w sprawie tej, z powodów oczywistych (wymiaru orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej), niespecjalnie istniały podstawy do formułowania wniosków prognostycznych odnośnie K. G. i tego też w istocie Sąd pierwszej instancji nie czynił. Dał wyraz jedynie temu, że należy oskarżonemu dać szansę na poprawę i powrót do funkcjonowania w społeczeństwie, wyjaśniając w ten sposób niepodzielenie stanowiska prokuratora co do potrzeby orzeczenia wobec K. G. kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności. W ogólności natomiast, przywiązanie określonej wagi do uprzedniej karalności oskarżonego było wręcz konieczne przy kształtowaniu wymiaru kar jednostkowych,

zwłaszcza, że oskarżony popełnił wszystkie przypisane mu w tej sprawie czyny w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Nie ma jednak uzasadnionych podstaw, aby twierdzić, że Sąd Okręgowy nadał nadmierną rangę okoliczności, jaką stanowi wcześniejsza karalność sądowa oskarżonego.

Ukształtowanie we właściwy sposób odpowiedzialności karnej sprawcy za przypisane mu przestępstwa, w tym rzecz jasna wymiaru kary, jest kwestią natury ocennej, a więc dokonuje się w sferze swobodnego uznania sądu, jakkolwiek w granicach określonych ustawą. Poprzedzone jest analizą i oceną szeregu elementów, które mają wpływ na wymiar kary, w tym okoliczności decydujących o stopniu społecznej szkodliwości czynów oraz stopniu winy, nadto uwzględnieniem celów zapobiegawczych i

wychowawczych
jakie kara ma
osiągnąć wobec
sprawcy, a także
zrealizować w
zakresie
prawidłowego
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Dokonuje się to
poprzez ustawowo
określone zasady
wymiaru kary. W
tym przypadku,
Sąd Okręgowy dał
wyraz temu, że
miał na uwadze
takie elementy ocen,
które wynikają z
przepisów art. 53
k.k., 54 k.k. i
następnych. Nie
powielając całości
podniesionych w
ramach tych
rozważań
okoliczności, jedynie
sygnalitycznie
wskazać należy,
że kara 6 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności orzeczona
za czyn opisany
w pkt I części
wstępnej wyroku, a
więc kwalifikowaną
postać rozboju,
w trakcie którego
współoskarżony D.
L. posłużył się wobec
pokrzywdzonego
nożem, a czego
był w pełni
świadomy K. G., nie
może być uznana
za niewspółmierną
- rażąco surową,

gdy zważy się przy tym na brutalność działań obu sprawców, w tym wcześniejsze użycie przez nich wobec pokrzywdzonego przemocy w postaci zadawania ciosów pięściami w twarz i głowę oraz kopania w okolice tułowia, barku i głowy. Wskazać również należy na jawność, ostentacyjność ich działań, które były dostrzegalne dla wielu przypadkowych osób, nie wyłączając młodzieży. Gdy uwzględni się ponadto niskie pobudki, którymi kierowali się sprawcy, stan nietrzeźwości ich obu oraz fakt, że K. G. dopuścił się tego przestępstwa w warunkach recydywy (art. 64 § 1 k.k.), to wymierzenie mu kary przewyższającej nieco ponad dwukrotnie dolny próg ustawowy, a zarazem znacząco odległej od górnej granicy zagrożenia przewidzianej w ustawie - należało ocenić jako właściwe jej wyważenie w relacji do elementów akcentowanych przez obrońcę, a

więc do stopnia winy oskarżonego, którego to dolegliwość tej kary nie przekracza, a także - do stopnia szkodliwości społecznej tego przestępstwa, który zasadnie oceniony został przez Sąd pierwszej instancji jako bardzo wysoki.

W przypadku czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku (popelnionego m.in. na szkodę I. T.), a więc kradzieży rozbójniczej, nie sposób mówić o rażącej surowości kary, którą Sąd pierwszej instancji orzekł w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. W tym zakresie należy ponownie zaakcentować niskie pobudki oskarżonego, ostentacyjność lekceważenia norm prawnych, jak również działanie w warunkach recydywy. Orzeczona kara oscyluje stosunkowo blisko dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a przy tym kara proponowana za ten czyn w apelacji obrońcy różni się

od kary orzeczonej nieznacznie, bowiem za akceptowalną skarżąca uznaje karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. W sposób oczywisty zatem, także w zakresie czynu z pkt II, zarzut rażącej niewspółmierności kary okazał się chybiony.

Przestępstwo z pkt III części wstępnej wyroku popełnione na szkodę R. K. obejmujące między innymi czyn z art. 222 § 1 k.k. zagrożone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Okoliczności jego dokonania, zdecydowanie naganna motywacja, różnorodność przejawów agresywnej postawy oskarżonego, jak też specyfika powinności realizowanych wówczas przez kuratora sądowego i wreszcie także w tym przypadku - działanie w warunkach art. 64 § 1 k.k. - to wystarczający zakres okoliczności, aby uznać, że kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za wskazane wyżej

przestępstwo, nie jest nadmiernie dolegliwa w relacji do stopnia winy sprawcy, ani też nie razi nadmierną surowością ze względu na stopień szkodliwości społecznej tego czynu, który i w tym przypadku jest bardzo wysoki. Podkreślić należy, że przepis art. 222 § 1 k.k. chroni prawidłowe działanie instytucji państwowych, a w tych konkretnych okolicznościach - bezpieczne wykonywanie obowiązków służbowych przez kuratorów, co realizuje się na etapie wykonywania prawomocnych orzeczeń sądowych. Nie ulega wątpliwości, że niezakłócone funkcjonowanie tych organów winno być wolne w szczególności od fizycznych ataków ze strony skazanych podlegających dozorowi kuratora, dlatego też sprawcy dopuszczający się tego rodzaju przestępstw, nie mogą być traktowani pobłażliwie. Propozycja autorki apelacji w tym zakresie (8 miesięcy

pozbawienia
wolności) nie
uwzględnia
należyście wskazanej
wyżej specyfiki tego
czynu, zaś
argumentacja
apelacji nie
przekonuje, że kara
1 roku i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności orzeczona
za przestępstwo
popelnione na
szkodę kuratora
sądowego R. K. w
czasie wykonywania
przez niego
obowiązków
ustawowych jest
karą rażąco
niewspółmiernie
surową.

Domagając się
uniewinnienia w
zakresie czynu
popelnionego przez
oskarżonego na
szkodę Z. G.
(1), obrońca nie
podniosła
równocześnie
zastrzeżeń co do
wymierzonej za ten
czyn kary 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Biorąc pod
uwagę analogiczne,
przynajmniej w
pewnym stopniu,
okoliczności
popelnienia tego
występku do
analizowanego
powyżej, nadto fakt,
iż sprawca godził w
ten sposób w dobra
prawne swojego
ojca, któremu

zarówno ze względu na taki charakter relacji, jak i z racji wieku, K. G. winien okazywać należy szacunek, jak i wreszcie z uwagi na działanie, także w tym przypadku, w warunkach art. 64 § 1 k.k. - stwierdzić trzeba, że również w zakresie tego czynu nie ma przekonujących podstaw, aby twierdzić, że orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności pozostaje w rażącej dysproporcji - jako nadmiernie dolegliwa - względem stopnia winy oskarżonego, czy też w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości tego występk.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone są poglądy co tego, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, "gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno

okoliczności
popelnionego
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą (wyrok
SN z 11.04.1985
r., V KRN 178/85,
OSNKW 1985, nr
7-8, poz. 60).
Podkreśla się w
orzecznictwie
również, że kara jest
rażąco
niewspółmierna, gdy
nie odzwierciedla
należycie stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów kary
(wyrok SN z
30.11.1990 r., Wr
363/90. OSNKW
1991, nr 7-9, poz.
39), jak również
wtedy, gdy w
relacji do elementów
przedmiotowych, tj.
dotyczących
przestępstwa oraz
podmiotowych,
charakteryzujących
sprawcę, jawi się
jako pozostająca
względem tych
okoliczności w tak
dużej dysproporcji,
że nie da się
jej zaakceptować
(wyrok SN z
02.02.1995 r., II
KRN 198/94, LEX nr
20739).

Gdy zważy się na
to, że orzekając karę

łącznie za zbiegające się przestępstwa (na podstawie stanu prawnego obowiązującego w tym zakresie przed dniem 24.06.2020 r.), Sąd Okręgowy rozważał jej wymiar wyznaczony granicami od 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia do 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – Sąd odwoławczy uznał, że ukształtowanie jej na poziomie 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu pewnej rozpiętości czasowej pomiędzy poszczególnymi czynami oraz zróżnicowaniu rodzajowym działań przestępczych, nie może być postrzegane, jako wymiar kary łącznej nadmiernie dolegliwej, niezasłużonej i tym samym niesprawiedliwej. Postąpienie Sądu Okręgowego odzwierciedla dostatecznie staranne wyważenie okoliczności decydujących o wymiarze kary łącznej i w rezultacie prawidłowe posłużenie się w tym przypadku zasadą

asperacji. Nie ulega przy tym wątpliwości, że stanowi to także konsekwencję orzeczenia w tym przypadku kar jednostkowych w określonych wymiarach.

Wymierzone K. G. kary jednostkowe za poszczególne czyny, a także orzeczona kara łączna pozbawienia wolności, znajdują należyte odzwierciedlenie w okolicznościach poddanych analizie i prawidłowo ocenionych przez Sąd pierwszej instancji. Wbrew temu, co wynika z apelacji obrońcy, tenże sąd dostrzegł szansę na możliwość skorygowania w jakimś stopniu dotychczasowej postawy życiowej oskarżonego, czemu dał bezpośredni wyraz, poprzez wskazanie w uzasadnieniu, że wnioskowane przez prokuratora kary, w tym kara łączna w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności, stanowią przejaw nadmiernej surowości oraz dążenia do długotrwałej eliminacji

oskarżonego ze społeczeństwa, który pomimo dotychczasowego sposobu życia i wielokrotnej karalności, zasługuje na posiadanie szansy powrotu do społeczeństwa. Takie podejście Sądu pierwszej instancji zasługiwało na aprobatę, zwłaszcza, że to nie mankamenty intelektualne oskarżonego, a w zdecydowanej mierze uzależnienie od alkoholu, stanowiło w jego przypadku zasadniczy wyznacznik jego dotychczasowego funkcjonowania w społeczeństwie. Odpowiednio wyważony, sprawiedliwy okres izolacji oskarżonego oraz podjęcie próby uporania się z problemem alkoholowym, będzie stwarzało szansę zrozumienia przez niego skali naganności dotychczasowej postawy życiowej, a tym samym możliwość należytego zrealizowania wobec niego celów kary.

Wniosek			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie za czyn:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z pkt. I części wstępnej wyroku - kary 4 lat pozbawienia wolności, - za czyn z pkt II - kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, - za czyn z pkt. III - kary 8 miesięcy pozbawienia wolności <p>oraz wymierzenie kary łącznej w wymiarze 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ze względu na uznanie za trafną argumentacji przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji dla wykazania zasadności orzeczonych kar jednostkowych oraz			

<p>kary łącznej pozbawienia wolności wobec K. G. oraz szczegółową argumentację zawartą w pkt 3.2 niniejszego uzasadnienia - wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę kar jednostkowych oraz kary łącznej w sposób proponowany w apelacji, nie zasługiwał na uwzględnienie. Dodać jedynie należy, że proponowane przez obrońcę kary jednostkowe oraz wymiar kary łącznej, są tak pomyślane, jak gdyby miały dotyczyć osoby niedemoralizowanej, niekaranej sędownie, w życiu której incydentalnie nastąpił wyłom w jej uprzednio poprawnym funkcjonowaniu społecznym. W sposób oczywisty, tego rodzaju sytuacja, nie dotyczy oskarżonego K. G..</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku, w tym - w zakresie dotyczącym oskarżonego K. G., została utrzymana w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy było uznanie apelacji obrońcy oskarżonego za niezasadną z przyczyn, na które w tymże uzasadnieniu wskazano.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt II wyroku	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 738 zł, w tym 23 % podatku VAT, tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego K. G. w postępowaniu odwoławczym, zważywszy na to, że koszty obrony	

	<p>nie zostały przez oskarżonego uiszczone w żadnej części - na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawa o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu</p>	
pkt IV wyroku	<p>Zasądzono od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w części jego dotyczącej i wymierzono za drugą instancję opłatę w kwocie 600 zł - na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k., art. 634 k.p.k i art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).</p>	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA		

Małgorzata Jankowska Stanisław Kucharczyk	SSA	
--	-----	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie dotyczące czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, rozstrzygnięcia o karach jednostkowych oraz o karze łącznej pozbawienia wolności za czynu z pkt I-III części wstępnej zaskarżonego wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana